

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danske Høitids-Psalmer til Tusindaars-Festen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danske Høitids-Psalmer til Tusindaars-Festen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Aarhus Universitet, Det Teologiske Fakultet. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_433A-intro-shoot-idm218.pdf (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Uklarheder om brug af lejlighedssalmerne udredes

Grundtvig havde set rigtigt, når han påpegede en vis usikkerhed og forvirring om, hvilke salmer der måtte benyttes ved fejringen af tusindårsfesten. I den kongelige resolution af 10. marts 1826 blev det bifaldet under punkt fem: "At det maa overlades vedkommende Præster, Hver for sin Menighed, at vælge de Salmer, som blive at afsynge ved den kirkelige Høitidelighed, dog at den i den evangelisk-christelige Salmebog under No. 5 anførte Salme: 'O, store Gud! vi love dig' bliver tillige at afsynge" (s. 69). Grundtvig opfattede resolutionen således, at der også måtte synges salmer, som ikke var autoriserede, blot Te Deum i form af nr. 5 i *Evangelisk-kristelig Psalmebog*, blev sunget.

Denne udlægning havde Grundtvig åbenbart ikke uden videre ret i. Resolutionen gik muligvis ud fra, at salmerne skulle vælges blandt de salmer, der var autoriserede og tilgængelige i den officielle salmebog, som det normalt kun var tilladt at benytte salmer fra i en gudstjeneste. Grundtvig kunne med desto større ret have været i tvivl, eftersom biskop Münter havde anbefalet, at de salmer, han havde ladet trykke i skriftet om Harald Klaks dåb, kunne synges ved festgudstjenesterne. Blandt disse salmer var nemlig også nogle, der ikke var autoriserede, og som ikke stod i salmebogen. Münters skrift var "udgivet i Følge Kongelig allernaadigst Befaling", altså anerkendt af kongen og betalt af dennes kasse. En af salmerne heri, nemlig provst F. Schmidts "I Tidens dunkle Strøm forsvandt", der var digtet til lejligheden, blev endog efter kongens befaling sunget ved slotskirkens indvielse samme dag som jubelfesten, den 14. maj 1826. Det, som Clausen havde indskærpet Grundtvig, var, at uden tilladelse måtte ingen andre salmer end dem i salmebogen synges ved festgudstjenesterne. Grundtvig kunne opfatte indskærpelsen som et forsøg på et forbud, der havde specifik adresse til ham.

Grundtvigs svar bragte givetvis stiftsprovst Clausen så meget i tvivl, at han lod sagen gå videre til biskop Münter, der den 5. maj indberettede den til kancelliet og dets afgørelse. Münters indberetning var ganske klar. Stiftsprovsten havde efter biskop Münters opfattelse handlet rigtigt ved tydeligt at påpege over for pastor Grundtvig, at ingen andre salmer måtte synges ved fejringen af tusindårsfesten end dem, der stod i salmebogen. Hvis man åbnede for en anden mulighed, kunne ingen uniformitet og ingen orden ved gudstjenesterne vedligeholdes, mente Münter. Især nu, tilføjede han, da der var så megen gæring i gemytterne angående teologiske meninger. Münter medgav, at det havde været ønskeligt, at der var udgivet særlige salmer til jubelfesten, men det ville have krævet mindst 100.000 eksemplarer af danske og 50.000 af tyske salmer. Det ville have beløbet sig til en samlet trykkeudgift på 12-13.000 rigsdaler. Biskoppen havde ikke turdet vove at foreslå så stor en udgift (Koch 1881-82, s. 701). Beløbet svarede rundt regnet til datidige årslønninger for ca. 120 arbejdsmænd.